

Szívünk magányos erdeje

Mióta eszemet tudom, egy város melletti kis erdőben élek. Sok kedves szomszédom van, ők már hajtás koromban mellettem álltak, és végig kísérték növekedésem. Mai napig azt hajtogatják, milyen szép, derék legény lettem. Ebben a csöppnyi erdőben ki van alakítva egy kis park, néhány helyen még padok is vannak elszórva. Ez a hely elég csendes, nem sok ember fordul meg nálunk.

Ennek ellenére egyik nap egy idős párt véltünk látni. Mellettük csintalankodott egy kisfiú és egy kislány. Nem tudok túl sokat az emberi kapcsolatokról, kedves szomszédjaimtól hallottam, hogy ők egy család, méghozzá nagyszülők és az unokáik. A gyerekek önfeledten szaladgáltak és nevettek. Ez megmelengedte szálkás szívem. Egyben féltékenységgel töltött el a látvány, én is szerettem volna velük játszani. Azt kívántam, ha csak egy percre is, én is ember lehessenek. A gyönyört, mely ekkor elém tárult örökre az emlékeimbe véstem. Szívesen megkínáltam volna őket gyümölcsömmel, ha lett volna. Mindig is irigyeltem azokat a fákat, melyek képesek gyümölcsöt teremni. Szerettem volna tenni értük valamit, de sajnos nem voltam rá képes. Ez időben a futástól felhevült gyerekek lehuppantak törzsemhez. Ekkor vettem észre, hogy lombkoronámmal megvédem őket a tűző napsugaraktól. Végre hasznosnak éreztem magam. Többé már nem voltam jelentéktelen. Ez számomra egy kimondhatatlan érzés volt, mely boldogabbá tett, mint valaha.

Távozásuk után ismét csend honolt. Érdekes... Ez máskor természetes volt számomra, viszont most üresnek érzem magam. Még jó, hogy nem vagyok teljesen egyedül.

- Kedves Tölgyasszonyság mi újság a túl oldalon? – próbáltam megtörni a csendet.
- Itt ugyan semmi. Mi lenne? – válaszolta morcosan. Igen, Tölgyasszonyság nem az a társasági típus, de ettől még nagyon aranyos és melegszívű.

Beköszöntött az ősz. Leveleink sárga, piros, és barna ruhát öltenek. Ebben az évszakban sok levelet elhullatunk. Emlékszem, mikor először éltem át az őszt, nagyon megijedtem. Azt gondoltam meztelen vagyok, és emiatt szégyelltem magam. De látva a többi fát, megnyugodtam, és sikerült elfogadnom. Egyesektől hallottam, hogy létezik olyan fa, mely nem hullajt levelet. „Mázlista” - gondoltam magamban.

Napjaink szokás szerint csendesen és unalmasan teltek, mind addig, míg egy fiatal lány erre nem kóborolt. Kezeit zsebeibe rejtette a hideg elől. Ahogy beljebb ért, alaposan körülnézett maga körül, majd előhúzott zsebéből egy vékony, dobozszerű dolgot. Abból a négyzögű tárgyából egyszer csak hang kezdett el terjedni.

- Ez lenne a zene? Már hallottam róla, de még sosem találkoztam vele testközelből.

A lány a dallamokra elkezdett táncolni. Igazán boldognak tűnt. Csodálattal néztem őt, még sosem láttam ehhez hasonlót. Szívem szerint én is táncra perdültem volna. A zene véget ért, ahogy a lányka tánca is. Az ez utáni csöndet két tenyér hangos összeérintésének hangja zavarta meg. Az egyik fa mögül komótosan kilépett egy legény. A lány ijedtében összerezzen, majd felkapta dobozát a földről, és futásnak akart eredni, amikor is a fiú megállította őt.

- Ne fuss el! Kérlek! Ne haragudj, nem volt szándékomban megijeszteni – ekkor a leány szembe fordult vele.
- Te meg mit keresel itt? Követtél engem? – mondta magas hangnemben. Úgy tűnt, ismerik egymást.

- Én nem követtelek. Vagyis, nem akartalak követni. Csak láttalak bejönni erre az elhagyatott helyre, és kíváncsi lettem.

Ez után leültek az előttem lévő padra, és hosszú beszélgetésbe kezdtek. Kicsit bűnösnek éreztem magam, mivel úgymond kihallgattam egy beszélgetést, de mentségemre szóljon, nem foghattam be füleim. Társalgásuk után elmentek, és velük ment a jó kedvem is, hiszen újra egyedül maradtam.

A napok csak teltek, én pedig reménykedtem hátha erre jár valaki, de mind hiába. Éreztem, ahogy a tél érkezével szívem is fagyba borul. Szomszédaim elég csendesek voltak, sokszor érzékelni sem lehetett, hogy itt vannak. Végső elkeseredésemben elkezdtem dúdolni magamban a dalt, melyre a szépséges leány táncolt. Lelki szemeimmel újra magam előtt láthattam önfeledten viruló táncát. Egyszer csak a csupasz ágaimat csiklandozó hópelyhek keltették fel figyelmem. Leesett az első hó. A ragyogó fehér porszemek elterelték gondolataim a magányról és a szomorúságról. Ekkor a téli fuvallat felerősödött, és az apró hópíhek köszöntő táncot lejtettek.

Másnap reggel ködfátyol takartart mindent. Vacogó ágaimon csillogó jégcsapok csimpaszkodtak. Egyik pillanatban egy közeledő alak rajzolódott ki a ködös messzeségből. Egy kisfiú volt az. Szemeimmel vártam, mikor követik őt szülei, de a fiú csak közeledett, utána pedig senki sem jött. Ez elgondolkodtatott, mivel eddig mikor gyerekeket láttam, mindig volt mellettük egy vagy két felnőtt. Lábai csupaszak voltak, és a hideg vörösre festette azokat. Egy vékonyka kis kabát volt rajta, nyaka köré piros sál fonódott, fején pedig egy fehér sapka pihent. Apró kezeit zsebeibe rejtve, kipirult arccal jött felém, majd leült az előttem lévő padra. Pár perc sem telt bele, felpattant és a hóhoz sietve elkezdett hóembert építeni. Már láttam ehhez hasonlót, mivel télen gyakran járnak erre a gyerekek a friss hó miatt. Mikor végzett szorgos munkájával elégedetten helyet foglalt.

- Ha ezt anya meglátja, biztosan nagyon boldog lesz - mondta.

E mondata után szipogásra, majd hangos sírásra lettem figyelmes. Folyamatosan egy szót hajtogatott, „Anyá”. Ekkor úgy éreztem mintha egy fejszét vágtak volna belém. Nem értettem mi történik, de abban biztos voltam, hogy nincs jó állapotban. Felállt, majd hozzám szaladt és karjait körül fonva törzsemen keservesen sírt tovább. Ennyire még sosem akartam ember lenni, mint ebben a pillanatban. Vissza akartam ölelni őt, és meg akartam vigasztalni. Tehetetlen voltam... Egy ideig még sírt, majd elfáradt és abba hagyta. Ekkor elengedte törzsemet, rám nézett, és ezt mondta:

- Te is biztosan fázol – ekkor levette vörös sálját, és körém tekerte.

Aznap este még hidegebb volt, mint az előző éjszakákon. A kisfiú még mindig rajtam csöngött, idő közben megpróbált felállni, de erő hiányában visszaesett a földre. Éreztem, ahogy remeg kis teste. Lábacskái már nem vörösek voltak, hanem halványkék árnyalatúak. Fehér ajkai közül felhő gomolyagok áramlottak ki. Idő múltával már nem nagyon mozgolódott, gondoltam elaludt.

Másnap reggel vártam, hogy felébredjen, de még mindig szunnyadt. Nem is tudtam, hogy az emberek ilyen sokat alszanak. Még mindig mozdulatlan volt, teste pedig mintha jégtömbbe fagyott volna. Az idő vánszorgott... Minden pillanatban őt figyeltem, hátha mocorog, de semmi sem történt... Hirtelen egy erős nyomást éreztem szívemen, félelem árasztott el. A gondolataim cikáztak, és egy pontnál megálltak. Hallottam, hogy az emberek élet vonala kurtább, mint a miénk.

- Nem. Nem halt meg... Ugye? – kétségbeesve kérdeztem barátaim, de ők csak lehajtott lombkoronával néztek rám, és hallgattak.

Úgy éreztem az űr szívemben egyre nagyobb lesz, és felfal engem. Nem bírtam felfogni, hogy az előttem lévő kisfiú szíve megszűnt dobogni.

- Ha nem egy hasznavehetetlen fa lennék! Ha nem fa lennék...- vívódásomat egy erőteljes hang zavarta meg.
- Ott van! Gyerünk! Siessenek! – ekkor pár hasonló ruhában lévő férfi elkezdett felém és a gyerek felé rohanni.

Ide érve ébresztgetni kezdték a kisfiút, de ahogy eddig, most sem mozdult meg. Ekkor egy férfi ölébe vette, majd elsietett vele a város irányába. Tehetetlenül álltam, és néztem az eseményeket.

A napok teltek, de a kisfiúról nem lehetett tudni. Legbelül reménykedtem, hogy visszajön a kis vörös sáljáért... Egyik napon meglátogattott egy idős férfi. Egy virágcsokrot, és egy pár cipőcskét hagyott előttem. Aznap sokáig mellettem maradt, volt, hogy hirtelen sírásban tört ki. Nem tudtam ki lehet ez, de hálás voltam neki. A gondolat, hogy a kislegényt valaki magára hagyta, rendkívül felbőszített, de egyben a szívem is fájt miatta. Magamra emlékeztetett, hiszen ő is, mint jómagam szembenézett az elkésztő magánnyal.

Az idő nem kegyelmezett. Hamar eljöttek az ünnepek, de a fájdalom nem vitték el magukkal. Szempillantás alatt köszöntött be a tavasz, a megújulás évszaka. Körülöttünk minden kivirágzott, minket is beleértve. Mégis úgy éreztem egy egyre csak rothadóbb világban élek. Reményvesztett és kétségbeesett voltam, míg meg nem pillantottam két ismerős arcot.

- Ők ketten... Visszajöttek! – a befagyott szívem kiolvadt, és újra éreztem a melengető érzést, amit boldogságnak hívnak.

Kéz a kézben sétálgattak, majd leültek az előttem lévő padra, melyen régebben is jót beszélgettek.

- Szeretem ezt a helyet. Olyan nyugodt, és csendes – mondta a lány mosolyogva, miközben napsugarak cirógatták arcát.
- Igen, én is szeretem. De tudod mit szeretek ennél is jobban? – kérdezte a legény a lányka szemeit fürkészsze.
- Mit? – nézett a lány érdeklődően a párja felé.
- Téged! – közölte a fiú, majd egy csókot lehelt szerelme ajkára.

Hátuk mögött teljesen elpirulva, szemeimet becsukva, majd hunyorgatva figyeltem őket. Igaz, a tavasz a szerelmesek évszaka is. Még egy ideig beszélgettek, majd távoztak. Azt kívántam, bár maradtak volna még. Így újra egyedül maradtam a gondolataimmal, viszont többé már nem voltam szomorú. Ahogy telt az idő, hírt kaptunk, hogy kis erdők bővülni fog, és még ebben az évben beépítenek egy szökőkutat. Ennek nagyon megörültem, mivel ez azt jelentette, hogy egyre több személy fog ide járni.

Az emberek élete mindig is foglalkoztatott. A törődés, a szeretet, vagy éppen a gondatlanság és a magány, mind olyan dolgok, melyek végig követik mindennapjaink. Mi fák, kevés szerepet kapunk egy emberi életben, de a mi életünket nagyrészt az emberek határozzák meg.

